EUROOPA KOHTU OTSUS (suurkoda)

12. aprill 2005 *

Kohtuasjas C-265/03,

mille esemeks on EÜ artikli 234 alusel Audiencia Nacional (Hispaania) 9. mai 2003. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 17. juunil 2003, menetluses

Igor Simutenkov

versus

Ministerio de Educación y Cultura,

Real Federación Española de Fútbol,

* Kohtumenetluse keel: hispaania.

EUROOPA KOHUS (suurkoda),

koosseisus: president V. Skouris, kodade esimehed P. Jann, C. W. A. Timmermans ja A. Rosas, kohtunikud C. Gulmann, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, J. Makarczyk, P. Kūris, M. Ilešič (ettekandja), U. Lõhmus, E. Levits ja A. Ó Caoimh,

kohtujurist: C. Stix-Hackl,
kohtusekretär: R. Grass,

arvestades kirjalikus menetluses esitatut,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

— I. Simutenkov, esindajad: *abogado* M. Álvarez de la Rosa ja *procuradora* F. Toledo Hontiyuelo,

— Real Federación Española de Fútbol, esindajad: *abogado* J. Fraile Quinzaños ja *procurador* J. Villasante García,

— Hispaania valitsus, esindaja: E. Braquehais Conesa,

— Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: F. Hoffmeister, D. Martin ja I. Martínez del Peral,

olles 11. jaanuari 2005. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotluse käsitleb 24. juunil 1994 Kérkyral alla kirjutatud ning ühenduste nimel nõukogu ja komisjoni 30. oktoobri 1997. aasta otsusega 97/800/ESTÜ, EÜ, Euratom heaks kiidetud partnerlus- ja koostöölepingu, millega sõlmitakse partnerlus ühelt poolt Euroopa ühenduste ja nende liikmesriikide ning teiselt poolt Venemaa Föderatsiooni vahel (EÜT L 327, lk 1; ELT eriväljaanne 11/26, lk 356, edaspidi „Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerlusleping"), artikli 23 lõike 1 tõlgendamist.

2 Taotlus esitati I. Simutenkovi ning Ministerio de Educación y Cultura (haridus- ja kultuuriministeerium) ja Real Federación Española de Fútbol (Hispaania jalgpalliföderatsioon, edaspidi „RFEF") vahelises kohtuvaidluses spordireeglite üle, mis piiravad kolmandate riikide mängijate arvu, kes võivad üleriigilistel võistlustel mängus osaleda.

Õiguslik raamistik

3 Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerlusleping jõustus 1. detsembril 1997. Artikli 23 lõige 1, mis paikneb lepingu IV jaotise „Äritegevust ja investeerimist käsitlevad sätted" I peatükis „Töötingimused", näeb ette järgmist:

„Kui liikmesriigis kohaldatavatest õigusaktidest, tingimustest ja korrast ei tulene teisiti, tagavad ühendus ja selle liikmesriigid, et töö- ja palgatingimustes ning töölt vabastamisel ei diskrimineerita kodakondsuse põhjal liikmesriigi territooriumil seaduslikult töötavaid Venemaa kodanikke, võrreldes selle liikmesriigi kodanikega." [täpsustatud tõlge]

4 Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu artikkel 27 on sõnastatud järgmiselt:

„Koostöönõukogu annab soovitusi käesoleva lepingu artiklite 23 ja 26 rakendamiseks."

5 Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu artikkel 48, mis paikneb samuti IV jaotises, sätestab:

„Käesoleva jaotise kohaldamisel ei takista mitte miski käesolevas lepingus selle osalisi kohaldamast oma õigusnorme, mis käsitlevad riiki sisenemist, seal viibimist ja

töötamist, töötingimusi, füüsiliste isikute elamaasumist ja teenuste osutamist, tingimusel et sellega ei kaotata ega vähendata soodustusi, mida emmal-kummal lepinguosalisel on õigus käesoleva lepingu erisätte alusel saada. [...]"

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

6 I. Simutenkov on Venemaa kodanik, kes põhikohtuasja faktide toimumise ajal elas Hispaanias, kus tal oli elamis- ja tööluba. Töötades elukutselise jalgpallurina Club Deportivo Tenerife'ga sõlmitud töölepingu alusel, oli tal jalgpalliföderatsiooni litsents ühendusevälise jalgpallurina.

7 Jaanuaris 2001 esitas I. Simutenkov kõnealuse klubi vahendusel RFEFile taotluse, et see asendaks tema ühendusevälise jalgpalluri litsentsi samasuguse litsentsiga, nagu on ühenduse jalgpalluritel. Taotlust esitades tugines ta Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingule.

8 19. jaanuari 2001. aasta otsusega lükkas RFEF selle taotluse tagasi, kohaldades oma üldreglementi ning RFEFi ja profijalgpalli rahvusliiga vahel 28. mail 1999 sõlmitud lepingut (edaspidi „28. mai 1999. aasta leping").

9 RFEFi üldreglemendi artikli 129 kohaselt on elukutselise jalgpalluri litsents kõnealuse föderatsiooni väljastatav dokument, mis võimaldab mängida jalgpalli selle föderatsiooni jalgpallurina ning osaleda mängudes ja ametlikel võistlustel teatava meeskonna mängijana.

10 Üldreglemendi artikkel 173 sätestab:

„Elukutselise jalgapallurina registreerimiseks ja elukutselise jalgpalluri litsentsi saamiseks peab jalgpalluritel olema Hispaania või Euroopa Liidu liikmesriigi või Euroopa Majanduspiirkonna liikmesriigi kodakondsus, kui käesoleva reglemendiga ettenähtud eranditest ei tulene teisiti."

11 Üldreglemendi artikli 176 lõige 1 sätestab:

„1. Üleriigilistel ametlikel profijalgpalli võistlustel osalevatel meeskondadel on õigus registreerida ühenduse kodanikeks mitteolevaid välisriigi mängijaid, kelle arv on kindlaks määratud RFEFi, profijalgpalli rahvusliiga ja Hispaania jalgpallurite liidu vaheliste lepingutega, mis muu hulgas reguleerivad selle kategooria mängijate arvu, kes võivad mängus üheaegselt osaleda.

[...]"

12 Vastavalt 28. mai 1999. aasta lepingule on nende mängijate arv, kes ei ole liikmesriikide kodanikud ning võivad üheaegselt esiliiga mängus osaleda, hooaegadel 2000/2001–2004/2005 kolm, teise liiga puhul hooaegadel 2000/2001 ja 2001/2002 kolm ning kolme järgmise hooaja jooksul kaks.

13 I. Simutenkov, kes leidis, et kõnealuses reglemendis vahetegemine Euroopa Liidu või Euroopa Majanduspiirkonna (edaspidi „EMP") liikmesriigi kodanike ja kolmandate riikide kodanike vahel on Vene jalgpallurite osas Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu artikli 23 lõikega 1 vastuolus ning piirab tal kutsealal tegutsemist, esitas Juzgado Central de lo Contencioso Administrativo'le kaebuse 19. jaanuari 2001. aasta otsuse peale, millega jäeti rahuldamata tema taotlus saada uus litsents.

14 Kuna kõnealune kaebus jäeti 22. oktoobri 2002. aasta otsusega rahuldamata, esitas I. Simutenkov selle otsuse peale apellatsioonkaebuse Audiencia Nacional'ile, kes otsustas menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas [Euroopa ühenduste ja Venemaa] partnerluslepingu artikliga 23 on vastuolus see, kui spordiföderatsioon kohaldab Venemaa kodakondsusega elukutselise sportlase suhtes, kelle Hispaania jalgpalliklubi on seaduslikult tööle võtnud, nagu põhikohtuasjas, reeglit, mille järgi võivad klubid üleriigilistel võistlustel kasutada vaid piiratud arvu mängijaid, kes on pärit kolmandatest riikidest, mis ei ole Euroopa Majanduspiirkonna lepingu osalised?"

Eelotsuse küsimus

15 Oma küsimusega tahab eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu artikli 23 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et see keelab kohaldada Venemaa kodakondsusega elukutselise sportlase suhtes, kelle liikmesriigi klubi on seaduslikult tööle võtnud, selle liikmesriigi spordiföderatsiooni reeglit, mille järgi võivad klubid üleriigilistel võistlustel kasutada vaid piiratud arvu mängijaid, kes on pärit kolmandatest riikidest, mis ei ole EMP lepingu osalised.

16 I. Simutenkov ja Euroopa Ühenduste Komisjon leiavad, et selline reegel nagu 28. mai 1999. aasta lepinguga kehtestatud reegel on vastuolus Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu artikli 23 lõikega 1.

17 Seevastu RFEF viitab oma seisukoha toetuseks fraasile „[k]ui liikmesriigis kohaldatavatest õigusaktidest, tingimustest ja korrast ei tulene teisiti", mis esineb kõnealuse artikli 23 lõike 1 alguses. RFEF järeldab sellest reservatsioonist, et talle seadusega antud pädevus — väljastada jalgpallurite litsentse — ning tema vastuvõetud spordireeglid kuuluvad eeliskohaldamisele samas sättes ettenähtud mittediskrimineerimise põhimõtte ees. Veel väidab ta, et litsentsi väljastamine ja sellega seotud reeglid on võistluste korraldamise osa ega puuduta töötingimusi.

18 Hispaania valitsus ühineb RFEFi seisukohaga ning väidab eelkõige, et vastavalt siseriiklikele õigusnormidele ja neid tõlgendavale kohtupraktikale ei ole spordifö-

deratsiooni litsents töötingimus, vaid halduslik luba, mis annab õiguse spordivõistlustel osaleda.

19 Esitatud küsimusele vajaliku vastuse andmiseks tuleb kõigepealt uurida, kas eraõiguslik isik saab liikmesriigi kohtutes tugineda Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu artikli 23 lõikele 1, ning jaatava vastuse korral määrata kindlaks selles sättes ettenähtud mittediskrimineerimise põhimõtte ulatus.

Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu artikli 23 lõike 1 vahetu õigusmõju

20 Tuleb rõhutada, et kuna küsimus Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu sätete õigusmõjust lepinguosaliste õiguskorras ei ole selle lepinguga reguleeritud, lahendab Euroopa Kohus selle samal viisil nagu iga muu tõlgendusküsimuse, mis on seotud lepingute kohaldamisega ühenduses (23. novembri 1999. aasta otsus kohtuasjas C-149/96: Portugal *v.* nõukogu, EKL 1999, lk I-8395, punkt 34).

21 Sellega seoses olgu märgitud, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb ühenduste ja kolmanda riigi vahel sõlmitud lepingu sätet pidada vahetu õigusmõjuga sätteks, kui selle sõnastust ning lepingu eesmärki ja olemust arvestades sisaldab see selget ja täpset kohustust, mille täitmine või tagajärgede tekkimine ei eelda hilisema akti vastuvõtmist (27. septembri 2001. aasta otsus kohtuasjas C-63/99: Gloszczuk,

EKL 2001, lk I-6369, punkt 30, ja 8. mai 2003. aasta otsus kohtuasjas C-171/01: Wählergruppe Gemeinsam, EKL 2003, lk I-4301, punkt 54).

22 Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu artikli 23 lõike 1 sõnastusest nähtub, et selle sättega keelatakse selgelt, täpselt ja tingimusteta kõikidel liikmesriikidel diskrimineerida töö- ja palgatingimustes ning töölt vabastamisel Venemaa töötajaid nende kodakondsuse põhjal, võrreldes liikmesriigi kodanikega. Töötajad, kelle kasuks kõnealust sätet rakendatakse, on Venemaa kodanikud, kes töötavad liikmesriigi territooriumil seaduslikult.

23 See võrdse kohtlemise reegel sätestab tulemust käsitleva täpse kohustuse ning on oma olemuselt selline, et isik võib sellele siseriiklikus kohtus tugineda, kui ta taotleb, et kohus jätaks diskrimineerivad sätted kohaldamata, ilma et selleks oleks vaja täiendavate rakendusmeetmete vastuvõtmist (29. jaanuari 2002. aasta otsus kohtuasjas C-162/00: Pokrzeptowicz-Meyer, EKL 2002, lk I-1049, punkt 22, ja eespool viidatud kohtuotsus Wählergruppe Gemeinsam, punkt 58).

24 Sellist tõlgendust ei kummuta Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu artikli 23 lõike 1 algusfraas „[k]ui liikmesriigis kohaldatavatest õigusaktidest, tingimustest ja korrast ei tulene teisiti" ega ka lepingu artikkel 48. Nimetatud sätteid ei või tõlgendada nii, nagu need lubaksid liikmesriikidel suvaliselt piirata artikli 23 lõikes 1 ettenähtud mittediskrimineerimise põhimõtte kohaldamist, kuna sellise tõlgenduse tulemusel muutuks kõnealune säte sisutuks ja kaotaks igasuguse kasuliku mõju (eespool viidatud kohtuotsus Pokrzeptowicz-Meyer, punktid 23 ja 24, ning 8. mai 2003. aasta otsus kohtuasjas C-438/00: Deutscher Handballbund, EKL 2003, lk I-4135, punkt 29).

25 Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu artikli 23 lõike 1 vahetu õigusmõju ei ole vastuolus ka selle lepingu artikliga 27. Asjaolu, et artikkel 27 näeb ette artikli 23 rakendamise koostöönõukogu soovituste põhjal, ei eelda viimatinimetatud sätte täitmiseks või tagajärgede tekkimiseks hilisema akti vastuvõtmist. Artikliga 27 koostöönõukogule pandud roll seisneb diskrimineerimiskeelu järgimise hõlbustamises ning seda ei saa pidada kõnealuse keelu vahetut kohaldamist piiravaks (vt selle kohta 31. jaanuari 1991. aasta otsus kohtuasjas C-18/90: Kziber, EKL 1991, lk I-199, punkt 19, ja 4. mai 1999. aasta otsus kohtuasjas C-262/96: Sürül, EKL 1999, lk I-2685, punkt 66).

26 Tõdemus, et Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu artikli 23 lõikes 1 ettenähtud mittediskrimineerimise põhimõttel on vahetu õigusmõju, ei ole vastuolus ka lepingu eesmärgi ega olemusega.

27 Lepingu artikli 1 kohaselt on selle eesmärk panna alus lepinguosaliste vahelisele partnerlusele, et edendada eelkõige nende vahel tihedate poliitiliste sidemete arengut, nendevahelist kaubandust ja üksmeelseid majandussuhteid, poliitilisi ja majanduslikke vabadusi ning järk-järgult lõimida Venemaa Föderatsioon ja Euroopa laiem koostööruum.

28 Asjaolu, et leping piirdub vaid pooltevahelise partnerluse loomisega ega näe ette Venemaa Föderatsiooni tulevast assotsieerumist või liitumist ühendustega, ei ole seda laadi, et see välistaks lepingu teatud sätete vahetu õigusmõju. Euroopa Kohtu praktikast tuleneb, et juhul, kui lepinguga pannakse alus pooltevahelisele koostööle, võivad sellise lepingu teatud sätted käesoleva otsuse punktis 21 mainitud tingimustel

vahetult reguleerida eraõiguslike isikute õiguslikku olukorda (vt eespool viidatud kohtuotsus Kziber, punkt 21; 15. jaanuari 1998. aasta otsus kohtuasjas C-113/97: Babahenini, EKL 1998, lk I-183, punkt 17, ja 16. juuni 1998. aasta otsus kohtuasjas C-162/96: Racke, EKL 1998, lk I-3655, punktid 34–36).

29 Kõike eeltoodut arvesse võttes tuleb sedastada, et Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu artikli 23 lõikel 1 on vahetu õigusmõju, nii et isikutel, kelle suhtes seda kohaldatakse, on õigus sellele liikmesriikide kohtutes tugineda.

Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu artikli 23 lõikes 1 ettenähtud mittediskrimineerimise põhimõtte ulatus

30 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu küsimus on analoogiline küsimusega, mis esitati Euroopa Kohtule eespool viidatud Deutscher Handballbundi kohtuotsuse aluseks olnud asjas. Nimetatud otsuses leidis Euroopa Kohus, et ühelt poolt Euroopa ühenduste ja nende liikmesriikide ja teiselt poolt Slovaki Vabariigi vahel assotsiatsiooni loomiseks sõlmitud Euroopa lepingu, mis kirjutati alla 4. oktoobril 1993 Luxembourgis ning kiideti ühenduste nimel heaks nõukogu ja komisjoni 19. detsembri 1994. aasta otsusega 94/909/ESTÜ, EÜ, Euratom (EÜT L 359, lk 1, edaspidi „Euroopa ühenduste ja Slovakkia assotsiatsioonileping"), artikli 38 lõike 1 esimest taanet tuleb tõlgendada nii, et see keelab kohaldada Slovakkia kodakondsusega elukutselise sportlase suhtes, kelle liikmesriigi klubi on seaduslikult tööle võtnud, sama liikmesriigi spordiföderatsiooni reeglit, mille järgi võivad klubid liiga- või karikamängudes kasutada vaid piiratud arvu mängijaid, kes on pärit kolmandatest riikidest, mis ei ole EMP lepingu osalised.

31 Artikli 38 lõike 1 esimene taane on sõnastatud järgmiselt:

„Kui liikmesriigis kohaldatavatest tingimustest ja eeskirjadest ei tulene teisiti, [...] ei või töö- ja palgatingimustes ning töölt vabastamisel diskrimineerida kodakondsuse põhjal liikmesriigi territooriumil seaduslikult töötavaid Slovakkia kodakondsusega töötajaid, võrreldes selle liikmesriigi kodanikega." [mitteametlik tõlge]

32 Eelkõige otsustas Euroopa Kohus, et reegel, mis piirab kolmandate riikide kodanikest elukutseliste mängijate arvu, kes võivad osaleda üleriigilisel võistlusel, on seotud töötingimustega Euroopa ühenduste ja Slovakkia assotsiatsioonilepingu artikli 38 lõike 1 esimese taande mõttes, kuna see otseselt mõjutab vastuvõtvas liikmesriigis seaduslikult töötava Slovakkia kodakondsusega elukutselise mängija osalemist selle võistluse mängudes (eespool viidatud kohtuotsus Deutscher Handballbund, punktid 44–46).

33 Veel sedastas Euroopa Kohus, et tõlgendust, mis anti EÜ artikli 48 lõikele 2 (muudetuna EÜ artikli 39 lõige 2) 15. detsembri 1995. aasta otsuses kohtuasjas C-415/93: Bosman (EKL 1995, lk I-4921), mille järgi kohaldatakse kodakondsusel põhineva diskrimineerimise keeldu spordiliidu reeglitele, millega määratakse kindlaks elukutselise sportlase palgatöö tingimused, ja mille järgi on sellega vastuolus üheaegselt mängus osaleda võivate mängijate arvu piiramine kodakondsuse põhjal, võib kohaldada ka Euroopa ühenduste ja Slovakkia assotsiatsioonilepingu artikli 38 lõike 1 esimese taande suhtes (eespool viidatud kohtuotsus Deutscher Handballbund, punktid 31–37 ja 48–51).

34 Tuleb tõdeda, et Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu artikli 23 lõike 1 sõnastus on väga lähedane Euroopa ühenduste ja Slovakkia assotsiatsioonilepingu artikli 38 lõike 1 esimese taande sõnastusele. Ainus märgatav erinevus nende kahe sätte sõnastuses seisneb selles, et ühelt poolt kasutatakse väljendeid „tagavad ühendus ja selle liikmesriigid, et [...] ei diskrimineerita kodakondsuse põhjal [...] Venemaa kodanikke [...]" ja teiselt poolt „ei või [...] diskrimineerida kodakondsuse põhjal [...] Slovakkia kodakondsusega töötajaid". Võttes arvesse käesoleva otsuse punktides 22 ja 23 sedastatut, mille kohaselt Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu artikli 23 lõike 1 sõnastusest nähtub, et kodakondsuse põhjal diskrimineerimine keelatakse selle sättega selgelt, täpselt ja tingimusteta, ei takista kirjeldatud redaktsiooniline erinevus kohaldada eespool viidatud Deutscher Handballbundi kohtuotsuses esitatud Euroopa Kohtu tõlgendust ka Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu artikli 23 lõikele 1.

35 On tõsi, et erinevalt Euroopa ühenduste ja Slovakkia assotsiatsioonilepingust ei ole Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu eesmärk assotsiatsiooni loomine kõnealuse kolmanda riigi järkjärguliseks lõimimiseks Euroopa ühendustega, vaid „luua sobiv raamistik Venemaa ja Euroopa laiema koostööruumi vaheliseks järkjärguliseks integratsiooniks".

36 Kuid partnerluslepingu kontekstist ega eesmärgist ei tulene kuidagi, et sellega oleks tahetud anda keelule „töö- [...]tingimustes [...] diskrimineeri[d]a kodakondsuse põhjal [...], võrreldes selle liikmesriigi kodanikega" teistsugune tähendus kui neil mõistetel tavaliselt on. Seega sarnaselt Euroopa ühenduste ja Slovakkia assotsiatsioonilepingu artikli 38 lõike 1 esimesele taandele annab Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu artikli 23 lõige 1 liikmesriigi territooriumil seaduslikult töötavatele Venemaa kodanikele sama ulatusega õiguse olla töötingimustes võrdselt koheldud, nagu on analoogilises sõnastuses antud liikmesriikide kodanikele EÜ

asutamislepinguga, mis keelab sellise kodakondsusel põhineva piirangu nagu põhikohtuasjas käsitletav piirang, nii nagu ka Euroopa Kohus on eespool viidatud Bosmani ja Deutscher Handballbundi otsustes samasuguste asjaolude puhul tõdenud.

37 Kõnealustes Bosmani ja Deutscher Handballbundi otsustes sedastas Euroopa Kohus veel, et selline reegel nagu põhikohtuasjas käsitletav reegel on seotud töötingimustega (eespool viidatud kohtuotsus Deutscher Handballbund, punktid 44–46). Tähtsust ei ole asjaolul, et Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu artikli 23 lõige 1 on kohaldatav vaid töö- ja palgatingimuste ning töölt vabastamise suhtes ega laiene töö saamist käsitlevatele normidele.

38 Veel tuleb märkida, et kodakondsusel põhinev piirang ei puuduta selliseid erilisi võistlusi, kus kohtuvad oma riike esindavad meeskonnad, vaid klubidevahelisi ametlikke mänge, seega elukutselise mängijate põhitegevust. Euroopa Kohus on ka leidnud, et sellist piirangut ei saa õigustada sportlike kaalutlustega (eespool viidatud kohtuotsus Bosman, punktid 128–137, ja kohtuotsus Deutscher Handballbund, punktid 54–56).

39 Pealegi ei ole Euroopa Kohtule esitatud märkustes tuginetud ühelegi muule argumendile, mis objektiivselt õigustaks liikmesriigi või EMP lepingu osalisriigi kodakondsusega elukutseliste mängijate ja Venemaa kodakondsusega elukutseliste mängijate erinevat kohtlemist.

40 Lõpuks, nagu käesoleva otsuse punktis 24 tõdetud, ei või Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu artikli 23 lõike 1 alguses esinevat fraasi „[k]ui liikmesriigis kohaldatavatest õigusaktidest, tingimustest ja korrast ei tulene teisiti" ja artiklit 48 tõlgendada nii, nagu lubaksid need liikmesriikidel suvaliselt piirata esimesena nimetatud sättes ettenähtud mittediskrimineerimise põhimõtte kohaldamist, kuna sellise tõlgenduse tulemusel muutuks kõnealune säte sisutuks ja kaotaks igasuguse kasuliku mõju.

41 Eeltoodud kaalutlusi arvesse võttes tuleb esitatud küsimusele vastata, et Euroopa ühenduste ja Venemaa partnerluslepingu artikli 23 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et see keelab kohaldada Venemaa kodakondsusega elukutselise sportlase suhtes, kelle liikmesriigi klubi on seaduslikult tööle võtnud, sama liikmesriigi spordiföderatsiooni reeglit, mille järgi võivad klubid üleriigilistel võistlustel kasutada vaid piiratud arvu mängijaid, kes on pärit kolmandatest riikidest, mis ei ole EMP lepingu osalised.

Kohtukulud

42 Et põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, v.a poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (suurkoda) otsustab:

24. juunil 1994 Kérkyral alla kirjutatud ning ühenduste nimel nõukogu ja komisjoni 30. oktoobri 1997. aasta otsusega 97/800/ESTÜ, EÜ, Euratom heaks kiidetud partnerlus- ja koostöölepingu, millega sõlmitakse partnerlus ühelt poolt Euroopa ühenduste ja nende liikmesriikide ning teiselt poolt Venemaa Föderatsiooni vahel, artikli 23 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et see keelab kohaldada Venemaa kodakondsusega elukutselise sportlase suhtes, kelle liikmesriigi klubi on seaduslikult tööle võtnud, sama liikmesriigi spordiföderatsiooni reeglit, mille järgi võivad klubid üleriigilistel võistlustel kasutada vaid piiratud arvu mängijaid, kes on pärit kolmandatest riikidest, mis ei ole Euroopa Majanduspiirkonna lepingu osalised.

Allkirjad.